

Alba de la munte

Vasile Alecsandri

„Albo, Albo de la munte!
Ce-ai pus fesciorul pe frunte
Că ți-au ieșit vorbe multe.”
„Las' să iasă că nu-mi pasă,
Inima-mi de dor e arsă,
Că bădica-i dus de-acasă,
Să-mi cosească fân cu rouă,
Frânge-i-s-ar coasa-n două,
Să vie la alta nouă!
Să-mi cosească fân, costrele,
Facă-și coasa bucățele,
Să vie-n brațele mele!
Să-mi cosească fân cu floare,
Ca să-mi fie de răcoare
La cap și la țâțșoare.
Zică lumea, că-i dau pace,
Eu m-oi purta și voi face
După cum lui badea-i place.
Zică lumea ce va zice,
Ea n-a putea să ne strice,
Dragostea să ne-o ridice;
Că mă ține badea bine,
Inima lui e la mine
Ș-a mea o poartă cu sine.
Inima lui îmi grăiește,
Ș-a mea lui încă-i șoptește;
Una de alta dorește,
C-amândouă sunt legate
Cu legături înfocate
Ș-una pentru alta bate.
Acel lanț ce le cuprinde
Între ele când se-ntinde
Cu mare foc le aprinde,
Iar când s-adun amândouă,
Atuncea parcă le plouă
O răcoreală de rouă.
Așa le e jurământul,
Îs legate cu cuvântul
Să le despartă pământul!”